

מרכז המידע למודיעין ולטרור
המרכז למורשת המודיעין (מל"מ)

30 באוגוסט 2006

בהתבטאות חריגה במלאת שנה ל"הינתקות" מותח ע'אזי חמד, דובר ממשלת ה"חמא"ס", ביקורת על כי רצועת עזה הפכה למוקד של אנרכיה ושחיתות מסיבות שמקורן בחברה הפלסטינית ולא דווקא בכיבוש הישראלי. ע'אזי חמד, המבקר גם את ירי הרקטות לעבר ישראל שנזקו לדבריו רב מתועלתו, קורא לחשבון נפש עמוק על מנת לחלץ את הפלסטינים ממצוקתם

כללי

1. במאמר פובליציסטי, שהתפרסם ביומן "אלאיאם" (27 באוגוסט), פרי עטו של דובר ממשלת ה"חמא"ס ע'אזי חמד, עורך הכותב חשבון נפש נוקב לנוכח המצב המדרדר ברצועת עזה, תוך שהוא מפנה אצבע מאשימה בעיקר כלפי ה"התנגדות" (קרי, ארגוני הטרור הפלסטינים). במאמר, שנכתב, ככל הנראה, לרגל מלאת שנה ל"הינתקות", טוען ע'אזי חמד כי הפלסטינים לא השכילו לנצל את ההינתקות כמנוף לפיתוח הכלכלי-חברתי של רצועת עזה ובמקום זה היא הפכה למוקד של אנרכיה ושחיתות.

ע'אזי חמד, דובר ממשלת ה"חמא"ס", במסיבת עיתונאים בנושא החייל החטוף גלעד שליט ("אלג'זירה", 25 ביולי)

2. זוהי התבטאות נדירה של אישיות בכירה ב"חמא"ס", העורכת בפומבי חשבון נפש נוקב, ותולה את הסיבות להידרדרות ברצועת עזה בעיקר בחברה הפלסטינית ולא דווקא בכיבוש הישראלי, כפי שהתרגלו הפלסטינים לעשות מימים ימימה. זאת ועוד, בניגוד למגמת ההתפעלות בקרב הרחוב הפלסטיני מביצועי ירי הרקטות של ה"חזבאללה", טוען ע'אזי חמד כי נזקו של ירי הרקטות מהרצועה רב מתועלתו וכי התמשכות הירי פוגעת באינטרסים של האוכלוסייה הפלסטינית (טיעון דומה לזה שהעלה אבו מאזן בעבר).

3. הביקורת החריגה שמתח ע'אזי חמד על ירי הרקטות נובעת מהערכתנו, מעייפות מצטברת של ממשלת ה"חמא"ס והאוכלוסייה הפלסטינית, ומתוצאותיה המצטברות של הפעילות האינטנסיבית של צה"ל ברצועה. כל זאת על רקע העתקת תשומת הלב הבינלאומית מהזירה הפלסטינית לזירה הלבנונית הגורמת למידה של תסכול בקרב הפלסטינים. בנסיבות אלה (העלולות להשתנות) הפסיקו במהלך חודש אוגוסט מחבלי ה"חמא"ס את ירי הרקטות לעבר יישובי הנגב המערבי, דבר שתרם לירידה משמעותית של ירי הרקטות (33 נפילות בשטח ישראל באוגוסט¹ לעומת 191 נפילות בחודש יולי ו-140 נפילות בחודש יוני).

תגובות למאמרו של ע'אזי חמד

4. מאמרו של ע'אזי חמד עורר תגובות מעל בעיתונות הפלסטינית. בין התגובות יצינו:

א. מאמר מערכת בבטאון "הרשות הפלסטינית" "אלחיאת אלג'דידה" (28 באוגוסט) בו נמתחה ביקורת על דבריו של ע'אזי חמד. לדברי כותב המאמר, ממשלת ה"חמא"ס (שע'אזי חמד הוא דובר) היא האחראית למצב החמור, שכן היא זו המופקדת על השמירה על הסדר הציבורי, מניעת הפשיעה ומיגור האנרכיה. כותב המאמר פונה בקריאה לממשלת החמא"ס להקים ממשלת טכנוקרטים ולתאם את פעילות מנגנוני הביטחון על מנת לחלץ את

¹ נכון ל-30 באוגוסט.

"הרשות הפלסטינית" מהמשבר בו היא מצויה מאז עליית ה"חמא"ס" לשלטון (ינואר 2006).

ב. **נביל עמרו, חבר "המועצה המחוקקת"** שיבח במאמר תגובה את הכנות, האומץ והאובייקטיביות של ע'אזי חמד בתיאור המצב החמור השורר ברצועת עזה. גם הוא טוען כי אי אפשר להאשים את ה"כיבוש" הישראלי במצב הקשה בו מצויים הפלסטינים. נביל עמרו קרא לכלי התקשורת הפלסטינים להצטרף לדברי ע'אזי חמד ולהתריע על המצב הקשה לפני שיתרחש אסון ("אלחיאת אלג'דידה 29 באוגוסט).

עיקרי המאמר

5. כותב המאמר מציין כי למרות האופטימיות ששררה בציבור הפלסטיני ערב ההינתקות המציאות בעזה כיום הינה מציאות של **עליבות, עצב ודכדוך**. בעקבות הנסיגה קיוו פלסטינים רבים, שאת מקום הצבא הישראלי יתפסו כוחות חיוביים, שיביאו לבניה ולפריחה של ה"רשות הפלסטינית". הבחירות הדמוקרטיות חסרות התקדים ל"מועצה המחוקקת" חיזקו ותקווה שכזו.

6. אולם תקוות אלו נכזבו. במקום זאת תפסה האנרכיה את החלל שנוצר. החיים ברצועה הפכו ל"סיוט לדאגה ולנטל שלא ניתן לשאת". **ע'אזי חמד מדגיש כי מצב זה אינו רק בגלל "הכיבוש", בו התרגל הציבור הפלסטיני לתלות את האשמה לכל בעיותיו האשמותיו, אלא בגלל מצב אליו הידרדרה החברה הפלסטינית: "אנרכיה, אנדרלמוסיה, הרג ללא סיבה, גזל קרקעות, סכסוכי משפחות"**

7. ע'אזי חמד אינו מהסס **למתוח ביקורת על ארגוני הטרור הפועלים במנותק מהאינטרסים של האוכלוסייה הפלסטינית**: "שעה שמאמצים כבירים מושקעים לפתיחת מעבר רפיח על מנת להקל על האזרחים, יש מישהו ההולך ומשגר רקטה לעבר המעבר" (ארגוני המחבלים אכן שבו וביצעו פיגועים במעברים "עורק החיים" של הרצועה).

8. חמד פונה, איפוא, לציבור הפלסטיני ובעיקר לחברי ארגונים הפלסטינים באומרו: "היכן התועלת שבהתנגדות, אם הארץ שקועה עד צוואר באנרכיה, בשחיתות, בעבריינות וברציחות-שווא בין חמולות? האם בניית הארץ אינה [מהווה] חלק מההתנגדות? האם [שמירה על] הניקיון, הסדר וכיבוד החוק אינה [מהווה] חלק מההתנגדות?". והוא מוסיף: "רחמו על עזה ע"י השלטת מוחותיכם על לבבותיכם. הציבו את המולדת [בסדר העדיפות שלכם] לפני המפלגה והפלג. הביעו הזדהות עם המדוכאים והמתייסרים, ע"י מתן תשומת-לב רצינית לשגיאות שאנו עושים, אך מחפים עליהן!!".

9. לדברי ע'אזי חמד, ה"התנגדות" (קרי ארגוני המחבלים), למרות הכבוד שהוא רוכש לה, עשתה גם היא לא מעט שגיאות. במסגרת זאת מציג חמד סטטיסטיקה הממחישה את העדר התועלת בירי הרקטות שכן, מאז ההינתקות נהרגו יותר מ-500 פלסטינים ולמעלה מ-3,000 נפצעו, לעומת "שלושה או ארבעה" ישראלים, שנהרגו כתוצאה מירי הרקטות. לטענתו, גם אלה הטוענים כי לירי הרקטות אפקט [פסיכולוגי מורלי] מצטבר אין הדבר מכפר על מספר רב כל כך של קורבנות הפלסטינים. לדעתו, ירי הרקטות, לא מועיל ואף פוגע באינטרס הפלסטיני.

10. במקביל, הוא מדגיש את הפילוג השורר בין הארגונים. לדעתו, ה"התנגדות", הוא מושג הכולל גם ערכים נוספים שנשתכחו בעקבות הסכסוכים הפנימיים כמו בניית הארץ, כיבוד הסדר והחוק. בפועל, ה"התנגדות" הפכה לתחרות אלימה ופרועה בין הפלגים השונים והדבר הוציא ממנה לגמרי את הטעם. ע'אזי חמד מסיים את המאמר בקריאה לפלגים לרחם על עזה ולהעמיד את המולדת בראש סדר העדיפויות לפני הארגון או המפלגה.

11. תרגום המאמר והמאמר המקורי ראו נספחים.

נספח א'

תרגום המאמר: חוסו-נא על עזה!!

מה קרה לעזה?! [מדוע היא] כה עצובה, מסכנה ופצועה, דמה ניגר ודמעותיה זולגות ללא הרף? מדוע הרחובות [שלה אפופים] בדכדוך ומזוהמים, כשעולה מהם ריח-רע של ייאוש, תסכול וסירחון? מדוע עזה נאנקת מכאב [דקירות] סכין האנרכיה, חרבות ההשתוללות, העבריינות וכינויי-הגנאי הכוזבים הרבים?

זכור לי [היטב] היום שבו נסוגו כוחות הכיבוש מרצועת עזה והגיפו אחריהם את השערים: המוני חוגגים מכל הפלגים [הפולסטיניים] יצאו [לחגוג] בצבעיהם ובדגליהם הייחודיים, כדי לפצוח בשיר נוכח תבוסת האויב. לעיתים היו בינינו חילוקי דעות לגבי הכינויים והמונחים [שיש להשתמש בהם כדי לתאר את הנסיגה הישראלית]: [לעיתים] אמרנו "תבוסה", לעיתים "נסיגה", לעיתים "יציאה כפויה" וכיוצא בזה, אך גם [מכמני] השפה, כמו גם רגעי השמחה, לא עזרו [לנו] לענות על השאלה [ה"בוערת"] – מה הלאה?

באותו יום, יום של שמחות וחגיגות, שמענו רבות על "עתיד מזהיר", צמיחה והפיכת עזה לאזור תעשייה ומסחר. באותו יום [גם] קבלנו בשורות משמחות: דמם של השהידים והפצועים, ואנחות-הכאב של האסירים שלנו, לא היו לשווא וכן שנקטוף את פירות ההקרבה שהקרבתנו - בקרוב!! אולם נראה כי "תרבות החיים" נעלמה והוחלפה – תוך כדי [תהליך] כלשהו של התבגרות [קרי: התפכחות] - בשמות [משמות] שונים.

[וכך,] החיים הפכו לסיוט, לדאגה ולנטל קשה ממשוא!! [לכן,] היום אני שואל את עצמי שאלה אמיצה ומעוררת חלחלה: "מדוע הכיבוש חזר לעזה?" התשובה המובנת מאליה והספונטאנית היא: "הכיבוש הוא הסיבה; [האומנם]?". [בהקשר זה] יוצגו בהבלטה ניתוחים גאוניים שינסו להגיע לתובנה מדינית, שהמלומדים וגדולי הדור לא חזו [הדברים נאמרים באירוניה]. [מכל מקום,] אינני מבקש לחשוף את הכיבוש, זדוניותו ופשעיו, שהרי כולם – מקטון עד גדול – כבר יודעים זאת. [הפעם] אני מעוניין [דווקא] לבחון את עצמנו ואת שגיאותינו. [שכן,] אנו תמיד חוששים לדבר על שגיאותינו בכנות. [שהרי,] התרגלנו, מאז ותמיד, לתלות כל דבר [קרי: את האשמה] על קולבים מוכנים [מראש] – אנרכיה, אנדרלמוסיה, הרג ללא סיבה, גזל קרקעות,

סכסוכי משפחות, השתלטות-בכוח על מדרכות ורחובות לשם הצבת "באסטות" [בהקשר זה: דוכנים בלתי חוקיים] ו[גרירת] אנרכיה בתעבורה [בכבישים].

[אם כן, מה הקשר של כל זה לכיבוש?? [ובכן, כאמור,] אנו התרגלנו לתלות את קולר כישלונותינו על צווארם של אחרים, ועדיין פושה בנו מנטליות [קרי: תיאוריית] ה"קונספירציה" [מזימה] ש[נרקמה נגדנו ו]הפכה אותנו לחסרי-אונים. לפיכך, תחום המחשבה שלנו הנו מצומצם ואינו חורג מדלת אמותינו. הבעיה שלנו הייתה, מאז ומתמיד, שאנו לא נוטלים יוזמה, ואם אנו כבר יוזמים [מהלך] - אזי איננו יודעים להפיק מכך תועלת. אינני מתווכח לגבי המשברים הרבים, כמו-גם הקשיים בכל תחומי החיים, שהכיבוש גרם לנו. אולם, לא שאלנו את עצמנו – מדוע הוספנו עוון על פשע [קרי = הכבדנו] על עמנו, הוגענו והתשנו אותו באמצעות התנהלויות שגויות, שבהן נטלו חלק כולם [כל בני העם הפלסטיני], תוך התעלמות מהחלק שהיה לכל צד [באחריות לכך]?

שוב [נשאלת] השאלה: מדוע לא שמרנו על "חירותה" [גרשיים במקור] של עזה? האם לא הצהרנו שוב ושוב, שאנו תומכים בשחרור כל שעל מהאדמות? הנה, היום יש בידינו אלפי רגבי-אדמה (365 קמ"ר. סוגריים במקור). עם זאת, לא השכלנו לשמור על המתת העצום הזה והתחלנו לאבד אותו בתואנות [מתואנות] שונות.

כשבחנתי את הסטיסטיקה הפשוטה מאז נסיגת ישראל מעזה מצאתי, כי מספר הפלסטינים שנהרגו עולה על 500, בעוד שיותר מ-3,000 נפצעו, 200 נותרו נכים, יותר מ-150 בתים נהרסו ובנוסף נגרם הרס לתשתיות, גשרים ותחנות חשמל. [מנגד,] מצאתי כי מספר הישראלים שנהרגו מירי רקטות [קרי: ה"קסאמים"] אינו עולה על שלושה או ארבעה [בלבד]!!

יש מי שיאמר שלא מדובר ברווח או בהפסד, אלא בתהליך מצטבר. זה נכון, אולם האם אין [לנו] אפשרות לצמצם את היקף האבדות ולהגדיל את הרווחים שלנו, אם נפעיל את השכל-הישר ונפעל בשיקול-דעת מרבי, אך נימנע מ[להשמיע] זעקות קרב מתלהמות וצווחות דמגוגיות?

כשאתה מתהלך בעזה, אינך יכול שלא לעצום את עיניך ממה שנגלה להן: אנרכיה בל-תתואר, שוטרים שאיש אינו "שם" עליהם, צעירים הנושאים נשק על גבם כדי

"להשוויץ" בהם וסוכות אבלים המוקמות בלב הרחובות הראשיים. מידי פעם שומעים על רצח פלוני באישון-ליל, ולמחרת בבוקר מגיעה מיד התגובה [קרי: הנקמה]: חמולות נושאות נשק הנלחמות מלחמת-חרמה זו בזו. עזה הפכה למזבלה. ריח הצחנה נישא באוויר ומי הביוב זורמים ברחובות. הממשלה אינה מסוגלת לעשות דבר, והאופוזיציה עומדת מהצד [כשאנשיה] מתנגחים זה בזה. הנשיאות חסרת-אונים וחיידיק האווילות חדר לתוכנו, עד כדי כך שאנו משוטטים ברחובות [בתחושה של] אובדן-דרך.

את המציאות בה אנו שרויים בעזה לא ניתן לתאר אלא כמצב נואש, מעציב וכושל במלוא מובן המילה. [אמנם], מחאנו-כף על קיום הבחירות ועל הניסיון הדמוקרטי המיוחד-במינו [שלנו]. אולם, [למעשה] מצבנו נעשה גרוע הרבה יותר. דיברנו על פיוס לאומי, אך הוא התגלה כנוצה הנישאת עם משב הרוח, שעד מהרה "נקברה" תחת צעקות הפלגים [הפלסטינים השונים]. ההתנגדות [במקור-אלמקאומה, קרי: האלימות והטרור] - עם כל הכבוד וההערכה שאני רוחש לה ולהישגיה ההרואיים הכבירים שאנו מרכינים ראש בפניהם - עשתה שגיאות רבות, בתוכן התפצלות [לכנופיות] ופילוג, כאשר "איש הישר בעיניו יעשה" וכל אחד פועל על-פי דרכו שלו. בהעדר חזון מדיני משלים, הפכה ההתנגדות, לעתים, לחלק מהתחרות בין הפלגים על פרסום כרוזים, נטילת אחריות ומרוץ אחר [קיום] מצעדים צבאיים!

מעולם לא "עשינו יד אחת", לא פעלנו יחד ולא חשבנו יחד. פחדנו גם לדבר על הטעויות שעשינו, מחשש שיאמרו, שפלוני [מתייצב] נגד ההתנגדות. [לכן], כולם חיפו על השגיאות הללו בכוונה תחילה. [וכך] אתה תוהה, [מדוע דווקא] בשעה שמאמצים כבירים מושקעים לפתיחת מעבר רפיח על מנת להקל על האזרחים, יש מישהו ההולך ומשגר רקטה לעבר המעבר. כמו כן, בשעה שיש המדברים על ההרגעה (תהדא'ה) ועל נחיצותה, יש מי שמתפלמס [בעניין] ואח"כ הולך ומשגר עוד רקטה!! מובן, שאינני מתכחש לכך שהכיבוש ביצע מעשי טבח, ואין מי שיצדיק זאת. אולם, אני שב ומדגיש, שכוונתי היא לדון במה שניתן לתקן ולשפר.

[לכן, יודגש כי], ההתנגדות היא מרכיב מובנה בעימות עם הכיבוש ולא ניתן לבטלה. לכן, אני מבקש מכם - אל תבטלו אותה, אל תפגעו בה, ואל תהפכו אותה למושא לביקורת. שמרו, כפי שתמיד אמרתם, על טהרתה, על טוהר נשקה ועל טוהר מטרותיה.

[בד בבד], שאלתי את עצמי: היכן התועלת שבהתנגדות, אם הארץ שקועה עד צוואר באנרכיה, בשחיתות, בעבריינות וברציחות-שווא בין חמולות? האם בניית הארץ אינה [מהווה] חלק מההתנגדות? האם [שמירה על] הניקיון, הסדר וכיבוד החוק אינה [מהווה] חלק מההתנגדות? האם הידוק היחסים החברתיים אינו [מהווה] חלק ממדיניות, שנועדה לקצר את חייו של הכיבוש? אכן, איבדנו את הקשר בין ההתנגדות לבין שאר תחומי החיים: ההתנגדות נמצאת במקום אחד, המדיניות במקום אחר והעם במקום אחר [זוהי פרפרזה על אמירה ערבית ידועה, כלומר: תהום רובצת בין כל אחד מהם]. כך, אנו מוצאים שכל אחד מהם [שרוי] בנפרד לגמרי מרעהו, ללא מכנה משותף או גורם כלשהו שישכין סדר ביניהם! חטיפות העיתונאים והזרים הפכו לעיסוק נפוץ, שנועד להשיג רווחים קטנים ושוליים. [וכך], לאיש לא אכפת האם שכרנו ייצא בהפסדנו או שתדמיתנו בעולם תינזק? מה שחשוב הוא [הדברים נאמרים בנימה אירונית], שפלג מסוים יזכה ראשון בכותרות בתקשורת ויימצא במוקד המצלמות ו[בראש] מהדורות החדשות.

[כאמור], עזה עוברת היום תהליך התבגרות [קרי: התפכחות] חסר תקדים!! בגרות תמוהה, אובדת-עצות, חסרת-מטרה או מתווה-פעולה. הבעיה [היא] שאתה [אמנם] רואה [שאכן קיימת] בעזה פעילות אינטנסיבית, הזוכה לסיקור נרחב בכלי-התקשורת. אולם [בהיותה חסרת משמעות ובעלת תרומה שולית], האם אין הדבר דומה - כפי שנוהגים לומר [אצלנו] - לאם הכלה, שהינה פנויה ממעש ועסוקה [בו-זמנית]? או לחוטב עצים באישון-לילה, שאינו יודע מה הוא חוטב ומה הוא שובר?² לפעמים אנו "עושים צחוק" מעצמנו, כשאנו רואים את הועידות, הכינוסים וההודעות, ש[עד מהרה מתברר] לנו [כי] אין להם שום אחיזה במציאות! [וכך], אנו לועסים מילים, טוחנים מים, גוזלים את דמו של עמנו ומונעים ממנו רגע אחד של שלוה. [צאו וראו], כמה [רבות

---

² עפ"י המקובל בחברה הערבית (לרבות הפלסטינית), עיקר העול על ארגון החתונה נופל על משפחת החתן ולא על משפחת הכלה. לפיכך, הכותב מתאר כאן את אם הכלה, שבפועל אמורה להיות "חסרת תעסוקה", או שהיא עסוקה בעשייה בעלת חשיבות משנית, בהשוואה למשפחת החתן. לכן, לרוב אם הכלה מוצגת באור שלילי. כמו כן, חוטב העצים בלילה משול לאדם שאינו יודע להפריד בין עיקר לטפל ומבצע פעולה ללא אבחנה או עשייה, המסמלת "גישוש באפילה". כלומר, הדימוי מדבר על אנשים שמבצעים פעילות מסוימת ה"עושה רעש", אך בפועל היא חסרת משמעות ותרומתה שולית בסופו של דבר. הנמשל הם מושא ביקורתו של הכותב בחברה הפלסטינית, העוסקים בפעילות אינטנסיבית מסוגים שונים, שאמנם "עושה רעש" וזוכה לכותרות, אך אין בה משמעות אמיתית ובסופו של דבר תרומתה שולית.

הן] המשפחות המעונות והנטבחות? וכמה [רבים הם אלה ש]קצו בחייהם מרוב ייאוש, כמה [רבים הם אלה] המשמיעים קול זעקה, אך אף אחד אינו מטה להם אוזן קשבת?

[בקיצור,] אני אומר: חוסו-נא מעט על עזה!! חוסו עליה מפני ההתלהמות שלכם, מפני האנרכיה שלכם, מפני הנשק חסר-התוחלת שלכם. חוסו עליה מפני העבריינות, השחיטה-ההדדית וההתנצחויות שלכם! תנו לה לחיות מעט, תנו לה לנשום מעט. רחמו על עזה ע"י השלטת מוחותיכם על לבבותיכם. הציבו את המולדת [בסדר העדיפות שלכם] לפני המפלגה והפלג. הביעו הזדהות עם המדוכאים והמתייסרים, ע"י מתן תשומת-לב רצינית לשגיאות שאנו עושים, אך מחפים עליהן!!

אני עוד אגלה, כי רבים יסכימו עם דברי ואחרים לא, ושיהיו כאלה שלא ירצו לשמוע את דבריי. יהיה [גם] מי שיחפש [בהם] פרצות פרשנויות, ויתכן שהוא ימצא ואז הוא "יחזיר" [לי] "מנה אחת אפיים". אולם אללה עדי [לכך], שכתבתי זאת אך ורק מתוך חשש [לגורל] עזה ותושביה (כמו גם מתוך דאגתי למולדתי. סוגריים במקור). [שכן,] עז רצוני לתת לעמנו תקווה לעתיד, להעניק לו תחושה ברורה שאנו עומדים לצדו ושגורלנו קשור בגורלו. אני חוזר ואומר (על מנת שאף אחד לא ינסה להציג את עצמו כמישהו שהוא יותר "צדיק" ממני בנדון. סוגריים במקור), שבדברים שכתבתי לעיל, אינני שולל מכל וכל את כל מה שאומרים על הכיבוש ועל הברבריות וה"תחמנות" שלו, שלא קיימות במילון מילים שתתארנה אותן. אולם הפעם אני מבקש שנשפוט את עצמנו משפט צדק, בהתאם לצו-המצפון שלנו ועל-פי האינטרס של עמנו.

[זכרו,] הברייחה מפני ביקורת עצמית [קרי: עשית חשבון נפש], או כפי שחלק מכנים זאת "הלקאה עצמית", רק תגביר ותעצים את כאבנו. לכן, שומה עלינו לגלות מעט אומץ לב, כדי שנאמר בכנות: כאן צדקנו, וכאן שגינו. או-אז תראו, לפני עזה – יתר על כן, פני המולדת כולה - ישתנו [לבלי הכר].

ד"ר ע'אזי חמד, דובר הממשלה [הפלסטינית]

נספח ב'

המאמר המקורי

!!

.. :

" "

:

/

...

" "

-

-

"

!!

....

-

-

"

:

!!

:

..

" "

!!

!!

.

" "

:

(2 365) "

"

:

150

!!

:

.

!!

.

"

"

-

-

.

!!

.

.

.

!!

.

-

-

.

-

-

:

:

...

!!

!!

.

!!

-

-

.

"

"

!!

.

.

!!

:

!!

..

..

..

..

.

"

(

)

)

.

..

-

(

-

.

..

-

-

,